

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בבוא יום השבת הבעל"ט - תתקיים "התוועדות גדולה" דכל בני" ממש, "קהל גדול ישובו הנה", ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר", ו"משה ואהרן עמהם", ורשב" עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - וראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' - משיח צדקנו!

ראה עמוד 8

ערב שבת קודש פ' במדבר, מבה"ח ועד"ח סיון
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תסח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות
הו"ח ר' חיים וזוגתו מרת אסתר עדן
ומשפחתם שיחיו מלמד

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תוכן הענינים

כתי"ק - פרסום ראשון

ב"ה

3 דבר מלכות

הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותן של ישראל / משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו

9 זמן הגאולה

במלחמה להביא את משיח - תינוקות של בית רבן הם העיקר / פ' השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

כל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 "בזכות נשים צדקניות"

התפקיד הכי אחראי והזכות הכי גדולה של עקרת הבית ואם הבנים! / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

נשמה כללית בבית כללי עבור כלל ישראל / צילום מעלה ההגהה לשיחת ר"ח סיון ה'שי"ת

המדור "בזכות נשים צדקניות" מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה - נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב
יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש
נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • **טלפון:** 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • **טלפקס:** 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: **יחסי** • **אינטרנט:** http://www.moshiach.net/blind

3. דער ביה פון מו"ח כ"ק אדמו"ר הכ"ם איז א ביה כללי. בעה דער רבי איז

אריין אינהויז, איז די ערשטע זאך איז ער אריין אין ביהמ"ד, ואמר: **יחי מלך**
יחי מלך וואס האט דאס צו טאן מיט די דיחה, אז מ'קייפט א הויזאייג •

וואס איז דא נוגע די הפלות זכו'. **יחי מלך** וואס די נאכה פארט וואס
נאר וויילע דער ביה איז...

יחי מלך וואס די נאכה פארט וואס
נאר וויילע דער ביה איז...

1 אין דעם בית האס-דער-רב איבערגעלאזט א געוועזענע חלק וואס איז נאך

ניט אינגאנצן זינען, איז דאך מילא מובן דעם גודל הזכות פון דעם וואס דער

רבי האט עס מוכה געווען, אז ער זאל אויס לייזן די הויז, וואס צען יאר זינען

די הויז איז נאך ניט געווען אין גאנצען ברשותו של אדמו"ר הכ"ם, און איצטער

ווערט דאס נקנה ברשותו לגמרי.

לבד דעם גודל הזכות כנ"ל, איז דאס וואס ער האט געטאן כביח הכללי,

פועל'ט דאס אויך כביחו הפרטי אזוי ווי דער רבי האט אמאל געזאגט, אז ער

איז ניט געקומען צעצן נעמען נאר געבען.

לאני"ש והתמימים שיחיו

לקראת חג השבועות הבעל"ט ייצא-לאור בעו"ה גליון חגיגי מוגדל

מלא וגדוש בעניני גאולה ומשיח ואמונה בנושא הדור

להזמנת ולקדשות נא לפנות לכתובתנו (בע' 2) מיד בתחילת השבוע

באיחול קבלת התורה בשמחה ובבנימיות תורה חדשה מאית' תצא

מערכת יחי המלך

נשמה כללית בבית כללי עבור כלל ישראל

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ר"ח סיון ה'שי"ת - שנאמרה בקשר לרכישת "בית חיינו" - 770 נדפסה ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 69 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

ג. דער בית פון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ איז א בית כללי.

בעת דער רבי איז אריין אין הויז, איז די ערשטע זאך איז ער אריין אין ביהמ"ד ואמר: יהי רצון אז די תפלות זאלן זיין מיט א פנימיות און עס זאל זיך דאווענן מיט דעם אמת-עבודה-פנימיות'דיקן געשמאק.

ולכאורה וואָס האָט דאָס צוטאָן מיט די דירה, אז מען קויפט אַ הויז איז וואָס איז דא נוגע די תפלות וכו'.

נאָר וויילע דער בית איז אַ בית כללי, פאַר כלל ישראל. די נשמה כללית וואָס האָט דאָרט זיך אַריינגעקליבען האָט זיך מתעסק געווען לחבר - תפלה מ'ל' התופל - את כלל ישראל לאביהם שבשמים.

ד. אין דעם בית איז דאָ אַ חלק וואָס איז נאָך ניט אינגאנצן באַצאָלט, איז דאָך ממילא מובן דער גודל הזכות פון דעם, וואָס דער רבי האָט עם מזכה געווען, אז ער זאל אויסלייזן די הויז, וואָס צען יאָר איז די הויז נאָך ניט געווען אינגאנצן ברשותו של אדמו"ר הכ"מ, און איצטער ווערט דאָס נקנה ברשותו לגמרי.

לבד דעם גודל הזכות כנ"ל, איז דאָס וואָס ער האָט געטאָן בבית הכללי, פועל'ט דאָס אויך בביתו הפרטי פון דעם וואָס לייזט איצט די הויז. ווי דער רבי האָט אַמאָל געזאָגט, אז ער איז ניט געקומען נעמען נאָך געבן. און די השפעות פון רבי'ן זיינען איצטער אויך. אַיי עס איז געווען אינמיטן אַ יו"ד שבת, איז דאָס ניט נוגע לזה, און אויך איצטער, קומט ער ניט נעמען נאָך געבן.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב
יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל

בקשה נפשית: ביום השי"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה - יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים נשים וטף, להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ● שבה ידברו דברי תורה בכלל, ובמיוחד - בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל ● כולל - ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות ● בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום ● משיחת* ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ז - מוגה

רשב"י²: "בכל מקום שגלו (ישראל) שכניה עמהן . . . ואף כשהן עתידים להגאל שכניה עמהן". והנה, מכיון שסיבת הגלות היא היפך הענין דאהבת ישראל (חנם)³, הרי מובן, שיש צורך לבטל את סיבת הגלות, ע"י ההוספה באהבת ישראל עד לאהבת חנם, ובהבטל הסיבה, בטל בדרך ממילא גם המסובב - הגלות.

ויש להוסיף, שכאשר הנהגתם של ישראל בפועל היא באופן ד"ואהבת לרעך כמוך", אזי בודאי מתגלה בפועל גם האהבה ד"רעך" - "רעך ורע אביך אל תעזוב, זה הקב"ה"⁴ - לכאור"א מישראל,

כדברי רשב"י² "כמה חביבין ישראל לפני

א. . . בימים אלו - הימים שלאחרי ל"ג בעומר, וככל שהולכים ומתקרבים יותר ל"זמן מתן תורתנו" - יש צורך להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הענינים דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ב. ועוד ענין הכי עיקרי בזה - בנוגע לדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא, סוף זמן הגלות. ובהקדמה:

מעניניו העיקריים של רשב"י (בעל ההילולא דל"ג בעומר, ששלמותו בשבת זו) הוא - ספר הזהר, "חיבורא דילך", אשר, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר . . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים"¹, היינו, שענינו של רשב"י לפעול את גאולתם של כאור"א מישראל וכלל ישראל, ביחד עם גאולת השכינה, כדברי

(2) מגילה כט, א.
(3) יומא ט, ב. וראה גיטין נה, סע"ב ואילך.
(4) פרש"י שבת לא, א (ד"ה דעלך). וראה שמו"ר רפכ"ז. זח"ב נה, ריש ע"ב. ועוד.

(* מובאת בקשר עם קביעות ש"פ במדבר בשנה זו.
1) חז"ג קדר, ב - ברע"מ. הובא ונתבאר באגה"ק רסכ"ז.

התפקיד הכי אחראי והזכות הכי גדולה של עקרת הבית ואם הבנים!

ב"ה. יו"ד סיון ה'תשמ"ה. ברוקלין נ. י.

לכל המשתתפים במסיבה החגיגית של מוסד החינוך "בית רבקה" יערר, צרפת
ה' עליהם יחי

[.] בודאי אשר הוראות הנחיות של זמן מתן תורתנו ביחד עם התעוררות ושמתח החג
הן פעולה נמשכת שרישומה ניכר בכל ימות השנה, ובפרט בחודש זה עצמו.

אחת מהוראות דזמן מתן תורתנו שהדגישו חכמינו ז"ל היא שבשעה שבא הקב"ה לתת
את תורתו לעמו ישראל, ציוה למשה רבינו להודיע על דבר "חמדה גנוזה" זו תחילה לנשים
(כה תאמר לבית יעקב – אלו הנשים) ואחר כך לאנשים (- ותגד לבני ישראל). ומובן אשר
הקדמת הנשים תחילה בהודעה האמורה – מדגישה ביותר חשיבותן של נשי ובנות ישראל
בקבלת התורה ושמירת התורה ומצותי' ומסירתן מדור לדור עד סוף כל הדורות,

שכל זה תלוי במדה הכי חשובה ועקרת בהנהגת הבית היהודי ובחינוך הילדים – בפרט
בגיל שלהם המטביע חותמו על כל החיים. והרי זהו התפקיד הכי אחראי והזכות הכי גדולה
של עקרת הבית ואם הבנים!

שמה תאמר האם או הבת: איככה אוכל למלא אחריות זו כדרוש? – יהא לבה בטוח
בהבטחת הבורא (ענין שהוא מובן ופשוט גם בשכל האנושי) שביחד עם נתינת המצוה
והשליחות נותן הוא גם כל הכוחות הדרושים למלא מצותו ושליחותו ובמדה הכי מלאה,
ולא עוד – אלא בשמחה ובטוב לבב.

אלא שהתורה, תורת חיים (הוראה בחיים) מחייבת את האדם לעשות כל התלוי בו גם
בדך הטבע ואז מצליח ביותר – בברכת השם ית'. ומקרא מלא דיבר הכתוב: וברכך ה'
אלקיך בכל אשר תעשה.

והעשי' בנידון דידן הרי היא חינוך הבנות, חינוך מתאים לתפקידן הבא, אחריות וזכותן,
כלומר חינוך תורני מלא וגדוש, באוירה חדורה יראת השם ואהבת השם ורצופה באור וחיות
חסידותיים, כמו שהורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, מייסד מוסדות חינוך "בית רבקה"
בצרפת ובשאר ארצות.

ולא עוד אלא שהוא גם עומד ומעורר רחמים וברכה – בברכות השי"ת לכל העושים
ומעשים למען מוסדות החינוך שייסד ושמתנהלים ברוחו – ברכות ה' בכל המצטרך
בגשמיות וברוחניות גם יחד.

(לקו"ש חכ"ח ע' 307-308)

הקב"ה⁵, וכדאיתא בזהר⁶ – "חיבורא דילך" –
(מאמר הזהר שאומרים ב"תיקון ליל
שבעות") "חדי ר"ש ואמר . . אגן בחביבותא
תליא מילתא . . אהבתי' אתכם אמר ה" –

וכאשר אהבתו של הקב"ה לישראל היא
בהתגלות – הרי בודאי ובודאי שמוציאם
מהגלות ("ושב ה' אלקיך את שבותך"⁸) תיכף
ומיד, "לא עיכבן אפילו כהרף עין"⁹,

וכהרמזו שע"י ההמשכה וההתגלות
ד"אלופו של עולם" ("אל"ף) ב"גולה", אזי
נעשה מ"גולה" – "גאולה"¹⁰.

ג. והנה, הענין דאהבת ישראל ואחדות
ישראל מתגלה ומתבטא – לכל לראש –
כאשר רבים מישראל מתאספים יחד במקום
אחד, "כאיש אחד בלב אחד"¹¹, ולא עוד, אלא

5) אפילו בזמן הגלות – "בכל מקום שגלו שכניה
עמהו". ולהעיר מזהר סוף פרשתנו: "ואף גם זאת בהיותם
בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם
(פרשתנו כו, מד) . . מלא חדתא דאמר רבי אלעזר . .
לכלתם כתיב, חסר וי"ו (מלשון כלה) . . בגינה (בגלל
ה"כלה") לבר נש דרחים אתתא הוות דירא בשוקא
דבורסקי כו", וסיום הענין: "בן יכבד אב כגון ר' אלעזר
. . השתה אסגי שבחא דר"ש כו" (וראה לקוטי לוי"צ
פרשתנו ס"ע שלו ואילך).

6) ח"ג קכח, א. וראה לקוטי לוי"צ הערות לזהר שם
(ס"ע שנה ואילך).

7) מלאכי א, ב.

8) נצבים ל, ג.

9) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. מכילתא שם, מב.

10) ראה ויק"פ ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

11) להעיר מדיוק הלשון "כאיש אחד (ואח"כ) בלב
אחד" – שלכל לראש צריך להיות אסיפת כולם במקום
אחד, "כאיש אחד", גם כאשר נראה, לכאורה, שאין זו
אלא פעולה חיצונית במעשה בפועל בלבד – שהרי
"המעשה הוא העיקר";

וביחד עם זה, בודאי שסוכ"ס יבוא הדבר גם ברגש
פנימי בלב – "בלב אחד", כהכלל הידוע שאחרי הפעולות
נמשכים הלבבות (ראה חינוך מצוה טז), ובפרט "רוב
המעשה" (אבות פ"ג מט"ו). פיה"מ להרמב"ם שם. וראה
אגרו"ק סכ"א).

ש"איש את רעהו יעזורו"¹² להתעורר
ולהתחזק בכל הפעולות הטובות, ובמיוחד –
בהכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם
סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת
"לחיים" על היין¹³ – דבר המוסיף עוד יותר
בתנועת הקירוב, "גדולה לגימה שמקרבת"¹⁴.

וכידוע¹⁵ פתגם אדמו"ר הזקן אודות גודל
מעלתה של התועדות – "פתקא אשר משמי
שמיא נחיתא כו" – כמשל האב הרואה את
"התנהגותם הטובה של בניו באהבה באוהה
בשולם ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא,
וכל אחד דואג לטובת חבירו כלטובת עצמו
כו', אזי האב נתמלא עונג ונח"ד מהנהגת בניו,
ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו"
(כאמור לעיל¹⁶ שע"י "שבת אחים גם יחד"
נמשכים כל עניני ברכה).

ד. אמנם, מכיון שבימי הספירה ישנם
הגבלות בנוגע לעריכת סעודה של שמחה,
ובזה גופא ישנם חילוקי מנהגים בנוגע לזמן
שלאחרי ל"ג בעומר כו"¹⁷ – יש לבחור בזמן

12) ישע"י מא, ו.

13) להעיר מהקשר ד"יין" לדוד מלכא משיחא – "כסא
דדוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק,
שנאמר (תהלים כג, ה) כוסי רוי', רוי' בגימטריא הכי
הוי" (יומא עו, א) – כידוע (לקו"ת שה"ש ב, ד. אמרי
בינה שער הק"ש פנ"ד ואילך. ובכ"מ "ש"יין" רומז
לפנימיות התורה, "נכנס יין יצא סוד" (עירובין סה,
סע"א. זח"ג לט, א. ועוד), ענינו וחידושו של דוד מלכא
משיחא (נתבאר בארוכה בשו"ת אחש"פ שנה זו).

14) ראה סנהדרין קג, סע"ב ואילך.

15) קובץ מכתבים לתהלים (אוהל יוסף יצחק –
הוצאת קה"ת – עמ' 199). אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג
ע' תיג. ועוד.

16) התועדות תשמ"ו ח"ג ע' 361 ס"ב.

17) שו"ע אדה"ז שם סתצ"ג ס"ה-ז.

כל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו

מכיון שכאור"א מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד'מלכים' אומנין ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד'דרשו את שלום העיר גו' – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

להפוך את כיוון הרוח...

כאשר יוצאים החוצה – רואים שבית המקדש לא נראה עדיין, הרחוב "מזדעזע" ("שאקלט זיך") ובחוף נושבות רוחות שלא תמיד מבורכות...

ובזה ניתנת האפשרות ליהודי, שיוכל להראות מיד מהו יהודי – שכאשר נושבת רוח, הוא פועל שרוח זו תנשוב את הענני שמיא", כדי שיהודי יוכל להגיע עם הענני שמיא" הכי מהר לגאולה האמיתית והשלימה!

(תרגום חפשי משיחת ר"ח סיון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

בית אלופו של הדור

ויה"ר שמההליכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"הוי רץ למצוה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.

ויתירה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיון שמישח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זזה ממקומה"), אלופו של הדור, אשר, על ידו נעשה ההמשכה והגילוי דאלופו של עולם ב"גולה", שע"ז נעשה מ"גולה" "גאולה".

(משיחת ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

המתאים לכל הדעות, כדי שכאור"א מישראל, מכל החוגים כו', איש איש ע"פ שיטת ומנהג אבותיו, יוכל להשתתף בהתוועדות זו.

ולכן, הרי הזמן המתאים לכך הוא – יום השבת, אשר, לכל הדעות אין כל חשש ופקפוק בדבר, שהרי יום השבת אין "עצב עמה"¹⁸, ואדרבה – "ביום שמחתכם אלו השבתות"¹⁹.

והדגשה יתירה בשבת הבעל"ט – שבת מברכים חודש סיון, "חודש השלישי", ובקביעות שנה זו – ערב ר"ח סיון, ופרשת השבוע – פ' במדבר:

א) שבת מברכים (בציבור²⁰ ואסיפה) "חודש השלישי": "חודש השלישי" – מורה על ענין השלום והאחדות, כידוע²¹ שהמעלה המיוחדת דמספר שלוש היא – חיבור והתכללות ב' ענינים שיכול להיות ניגוד ביניהם. וזהו גם הקשר עם כללות הענין דמ"ת – "אוריאל תליתאי כו' בירחא תליתאי"²² – שהרי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"²³. ולכן, בשבת מברכים חודש השלישי – שממנו נמשכת ברכה לכל ימי "חודש השלישי" – מודגש ביותר ענין השלום והאחדות.

ב) ערב ר"ח ד"חודש השלישי": הענין דר"ח – התחלתו בערב ר"ח (יום השבת) לאחרי חצות, שלכן, אין אומרים "צדקתך

(18) משלי, י, כב. ירושלמי ברכות פ"ב סה"ז. הובא בתור"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

(19) ספרי בהעלותך, י, י.

(20) שלכן קבעו ברכה זו בשבת דוקא (שבלי הלקט סק"ע).

(21) ראה לקו"ש חכ"א ע' 111 ואילך, וש"נ.

(22) שבת פה, א. וראה פ"י ר"ג גאון שם.

(23) רמב"ם הל' חנוכה בסופן. וראה לקו"ש ח"ח ע' 349 ואילך. וש"נ.

צדק" במנחת שבת²⁴, ולא עוד, אלא מכיון שלפעמים יכולים להתפלל "ערבית של מוצאי שבת בשבת"²⁵, שאז מתפללים ביום השבת תפילת ר"ח – "יעלה ויבוא כו' זכרוננו כו' וזכרון כל עמך בית ישראל". ונמצא, שביום השבת הבא, ערב ר"ח סיון, ישנו כבר הענין דר"ח סיון, שאז הי' ענין האחדות (כהכנה למ"ת) בפועל ממש – "בחודש השלישי גו' ביום הזה (ר"ח²⁶) באו . . . ויחון²⁷ שם ישראל"²⁸, "כאיש אחד בלב אחד".

ג) פרשת השבוע, פ' במדבר: התוכן דפ' במדבר ("לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"²⁹) הוא – מנין בני, היינו, השלימות דכל בני" באופן של אחדות ישראל – שהרי ה"מנין" הוא באופן שכל ישראל שבמנין שוים, הגדול שבגדולים אינו נחשב יותר מא', והקטן שבקטנים אינו נחשב פחות מאחד³⁰.

והמנין סיבתו אהבת ישראל (של הקב"ה

(24) שו"ע אדה"א או"ח הל' שבת סו"ס רצב.

(25) רמב"ם הל' תפילה פ"ג ה"ז. שו"ע אדה"א ז' שם סרצ"ג ס"ב.

(26) שבת פו, ב. פרש"י עה"פ.

(27) ל' יחיד – תיכף ל"באו" ל' רבים.

(28) יתרו יט, א-ב.

(29) טו"ש חאו"ח סתכ"ח ס"ד. רמב"ם שם פ"ג ה"ב. – ולא הודגש שהטעם הוא רק כדי להפסיק בין קללות שבתו"כ (כתבוס' מגילה שם), מכיון שגם התוכן דפ' במדבר גופא (מנין בני') שייך ל"עצרת", ובלשון הלבוש שם: "ולעולם קורין פ' במדבר שיש בה מניין של ישראל קודם שבועות", ועד"ז בחז"א"ג מהרש"א מגילה שם: "פרשת במדבר קודם עצרת כו' כדי שישובו ישראל למספרים הנוכח בפרשת במדבר" (ראה לקו"ש ח"ח ע' 18. וש"נ).

(30) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1021 ואילך, שההכנה דמנין בני" (פ' במדבר) לחגה"ש היא דוגמת ההכנה דמנין הימים בספרי"ע. וראה בהמובא בהע' 16 סו"ס"א ש"שבע שבתות תמימות" רומז לז' הסוגים שבישראל.

פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!
והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפלת העמידה", לאחר ההקדמה ד"אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך"⁴, וכפירוש אדמו"ר מהר"ש⁵ [שעינינו – לכתחילה אריבער⁶] ש"יגיד" הוא לשון המשכה [ע"ד "יגיד משה – דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה"⁷], כעונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע"⁸ – חוזר הש"ץ ומבקש זאת **עוד הפעם**, ולא עוד, אלא שמבקש זאת **בקול רם**, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" [צבור – ר"ת צדיקים בינונים ורשעים⁹, ובהדגשה – שישנו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב הדין הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "צבור", מציאות אחת], אשר "הן אל-כביר ולא ימאס"¹⁰ – יש לו "ברייתקייט" לבקש זאת **בקול רם!**

ואעפ"כ, כעבור משך זמן – לאחר קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשיח עדיין לא בא... חוזר ומבקש **עוד הפעם**: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"...

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשארות בגלות ("במדבר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכוונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע **לעבר**, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר". (משיחת ש"פ במדבר, ערב חגה"ש ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

4 שם נא, יז.
5 סדר"ה אדני-שפתי תרכ"ו (סה"מ תרכ"ו ע' שכז).
6 ראה זח"א נ, רע"ב. ובכ"מ.
7 ככר לאדן (להחיד"א) עמ"ס אבות פ"ב מ"ד.
8 ראה זח"א נ, רע"ב. ה. ברכות ח, רע"א. שו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ה.
9 ראה זח"א נ, רע"ב. ה. ברכות ח, רע"א. שו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ה.
10 ראה זח"א נ, רע"ב. ה. ברכות ח, רע"א. שו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ה.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי'** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"הר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שובכי עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

– החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושב"ע פ': "רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא"³⁷, וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם³⁸, ספר "הלכות הלכות"³⁹, הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא⁴⁰ בגודל מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

[ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל – הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חברו"⁴¹, יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה תורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את **תוכן ונקודת הענין**, באופן השייך לכאו"א מישראל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" –

הו"ע האחדות, ע"ד "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו" (מנחות בסופה). ולהעיר גם מסיפור הזהר (הע' 16) שהפעולה דירידת גשמים (הכולל כל הברכות) היתה ע"י אמירת תורה על הפסוק "שבת אחים גם יחד" זוקא – פסוק שתוכנו הו"ע היחוד והאחדות.

37 שבת לא, א.
38 הל' דעות פ"ו ה"ג. וראה הל' אבל רפ"ד.
39 ל' הרמב"ם בהקדמתו לספר הי"ד.
40 פרק לב. וראה סה"מ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל.
41 ראה קונטרס אהבת ישראל. וש"ו.
42 לשון אדה"ז בהקדמתו לספר התניא.

– סיבת אהבת ישראל זל"ז – "אוהב מה שהאהוב אוהב"³¹ – "מתוך **חיבתן** לפניו מונה אותם כו"³².

ומזה מובן שיום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החודש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

ה. לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית**:

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה³³ (שזו מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון כנ"ל ס"ד) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה³⁵ ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט), שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל³⁶,

31 "התמים" ח"ד ע' מה. אג"ק אדמו"ר מהר"י"צ ח"ג ע' תכה.

32 פרש"י ר"פ במדבר.

33 להעיר מהשיבות תפלת מנחה לגאולה – שבעלות המנחה נענה **אלהו הנביא** (ברכות ו, ב), מברר הגאולה. ועאכ"כ מנחת **שבת**, "עת רצון" – שלימות התענוג דשבת ("רעוא דרעויו") – מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (המשך תרס"ו ע' תקמב).

34 ל' הכתוב – בא י, ט.

35 להעיר שבסעודת שבת כשלעצמה מודגשת אחדותם של ישראל – שגם עם הארץ, אשר, בימי החול פירותיו "דמאי", אימת שבת עליו ואינו משקר, ולכן, יכולים הכל לאכול משולחנו וסעודתו (ירושלמי דמאי רפ"ד. רמב"ם הל' מעשר רפ"ב).

36 שהרי אע"פ שבכל עניני התורה מודגש ענין האחדות – "תורה אחת" שניתנה מ"ה' אחד" ל"גוי אחד בארץ" – מ"מ, מודגש הדבר ביותר בענינים שתוכנם

אבל מאחר שישנם ילדים יהודים אשר אינם מבינים עדיין לשון הקודש, לכן אומרים (ושרים) זאת לא בלשון הקודש אלא בתרגום לשפת המדינה, ואפי' הילדים שמבינים לשון הקודש, כיון שעליהם לגלות ולפעול ענין זה גם אצל ילדים אחרים שאינם מבינים שפה זו, עד ל"שה פזורה"⁶ – על-כן אומרים (ושרים) זאת גם בשפת המדינה: "ווי וואַנט משיח נאוו" [ולמען שתרגום אונקלוס ניתן בסיני?];

ולא אומרים זאת סתם בדבור, אלא שרים בניגון של שמחה, החודר יותר לאדם ומביא את הרצון עוד יותר בגלוי.

ג. [בסיום השיחה הורה כ"ק אד"ש לילדים לנגן "ווי וואַנט משיח נאוו" ולומר "לחיים" על כוס של יין בדוגמת "כוס רוי" של דוד מלכא משיחא⁸, וכן שבזכותם יאמרו גם ההורים, המורים והמדריכים "לחיים", ובזכותם – כל המסובים, ואמר:]

ויה"ר שהשמחה שפורצת גדר⁹, ובפרט שמחה של "הבל שאין בו חטא" – תמחר עוד יותר את ה"דאָלאַי גלות", ומיד תבוא הגאולה, "זארו עם ענני שמיא"¹⁰, במהרה בימינו ממש ובעגלא דיין ממש.

[הילדים הנוכחים שי' אמרו "לחיים" וניגנו "ווי וואַנט משיח נאוו".]

(תרגום חפשי משיחת ש"פ במדבר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(6) ירמ"ג, נ. יז.
 (7) שו"ע אדה"א או"ח סדפ"ה ס"ה. וראה רמ"א אה"ע ואילך. ובכ"מ.
 (8) דניאל ז', יג. וראה סנהדרין צח, א.
 (9) המשך שמח תשמח תרנ"ז (סה"מ תרנ"ז ע' רכג).
 (10) דניאל ז', יג. וראה סנהדרין צח, א.
 (8) ראה "יחי המלך" שנג ע' 6, ובהנסמן שם בהע' 1.

לא מוכנים להשאר "במדבר"

מובן וגם פשוט, שכל האמור לעילי שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביאו "במדבר"² – הרי זה רק ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפירוש שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתיד.

אדרבה: בנוגע לעתיד - צועק יהודי: "אלקים³ אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל!"...

[.] לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד...

ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – ג'

(1) ב'התועדויות' תשמ"ה ח"ד ע' 2136 ואילך.
 (2) שלכאורה יכול יהודי לטעון: מדוע מביאו הקב"ה "במדבר", היפך הענין ד"אל תביאנו לידי נסיון", ולא לירושלים, לביהמ"ק ולקדש הקדשים?! אבל אעפ"כ,
 אין ליהודי טענות כו', שכן, גם פשוט שבפשוטים מבין שאין לשאול שאלות על הקב"ה (מהתועדויות' שם).
 (3) תהלים פג, ב.

כדברי הלל⁴² (כמענה לנכרי שאמר לו "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאיני עומד על רגל אחת"): "דעלך³⁷ סני לחברך לא תעביד (ואהבת לרעך כמוך)" זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא!³⁸

ועוד ועיקר – ש"איש את רעהו יעזורו", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו').

ו. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש⁴³, ובפרט שאין זה דבר חידוש, אלא דברים המפורשים בתושב"כ ובתושבע"פ, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווהו שכלו הוא],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה"⁴⁴), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד

(42) להעיר ש"הלכה כב"ה (ועאכו"כ הלל עצמו) . . . מפני שנוחין ועלובין היו, ושונים דבריהן ודברי ב"ש, ולא עוד אלא שמקדימין דברי ב"ש לדבריהן" (עירובין יג, ב) – תכלית השלימות ד"נהגו כבוד זה לזה" (גם בנוגע לדברי תורה, תורת אמת).
 (43) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.
 (44) ישע"י כט, יג. וראה תניא פל"ט. תו"א ר"פ וארא. לקו"ת אחרי כו, ד. ובכ"מ.

הרגיל – לא בסיומה של ההתועדות, כרגיל בכגון-דא, אלא בהתחלת וראש ההתועדות), מפני צורך השעה כו'.
 ז. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁴⁵ – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבדתי"⁴⁶,

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד"⁴⁷,

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, ההתועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה בכדור הארץ באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של

(45) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז שם שש"ו ס"ב.
 (46) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, ריש ע"ב.
 (47) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1141 ואילך.

במלחמה להביא את משיח - תינוקות של בית רבן הם העיקר

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"מבן חודש ומעלה" (פרשתנו ג, טו)

א. במלחמה גשמית, אמנם לא לוקחים ילדים להלחם, כי תינוקות של בית רבן לא לוקחים לשום ענין, אפי' לא לעניני קדושה, כיון ש"אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן", "הבל שאין בו חטא"¹, ואודותם נאמר² "אל תגעו במשיחי";

משא"כ בנוגע למלחמה רוחנית (שהיא "בשובה ונחת"³), הרי היא מתחילה "מבן חודש ומעלה", ואדרבה: בנוגע למלחמה רוחנית - ובפרט בסוף זמן הגלות כשעיקר "עבודת היום" היא להביא את משיח צדקנו (ע"י מלחמה רוחנית במעשינו ועבודתינו, "בשובה ונחת") - דוקא תינוקות של בית רבן, הנקראים בשם "משיחי", הם עיקר "צבאות השם" במלחמה זו!

ולכן "צבאות השם" מיוסד עכשיו דוקא מילדים תחת גיל בר-מצוה או בת-מצוה.

- ובאמת שייכים לזה כל הילדים אפי' "מבן חודש ומעלה" ואפי' תיכף משנולד - אלא היות וזקוקים להשתתפותם של הילדים בזה בעצמם וביגיעתם, לכן קבעו שב"צבאות השם" יהיו בעיקר ילדים שכבר הגיעו לחינוך, אשר יש להם כבר קצת הבנה בענין זה, עכ"פ בכללותו.

ב. ענין הנ"ל הוא גם אחד הסיבות לכך שמקשרים את "צבאות השם" עם הענין ד'יווי וואנט משיח נאור":

כיון שהתפקיד ועבודת היום של ילדי "צבאות השם" (הנקראים "משיחי") היא להביא את משיח, לכן יש צורך לגלות אצלם את הרצון הפנימי, העיקרי והנפשי - שרוצים כבר את משיח, ורצון פנימי ונפשי זה צריך לבוא בגלוי באופן שנהי' "לרצונכם"⁴, היינו, גם הרצון של הגוף ונפש הבהמית, עד "בכל לבבך - בשני יצריך"⁵.

וזאת (גילוי הרצון הנ"ל) פועלים עי"ז שאומרים שרוצים "משיח עכשיו"!

(1) שבת קיט, סע"ב. זח"ב רנה, ב.
 (2) תהלים קה, טו. דה"א טז, כב. שבת שם.
 (3) דה"א ישע"י ל, טו (וראה גם ישע"י נב, יב). וראה מכליתא בא יב, יא.
 (4) ל' הכתוב - קדושים יט, ה. ועוד. וראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב. הל' מעשה הקרבנות ל"ד הט"ז.
 (5) ואתחנן ה, ו. משנה ברכות נד, א. ספרי ופרשי" עה"פ.

ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - שהרי צדיקים (ועד ל"ועמך כולם צדיקים"⁵⁴) קמים לתחי' מיד⁵⁵.

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' - משיח צדקנו, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')⁵⁶ - "תורה חדשה מאתי תצא"⁵⁷, פנימיות התורה, ובאופן של רא"י⁵⁸.

ואז יהי' גם מנין בני' - התוכן דפ' במדבר - בתכלית השלימות, "מנין העשירי"⁵⁹, ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶⁰, בעגלא דידן ממש.

(54) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.
 (55) ראה זח"א קמ, א.
 (56) רמב"ם שם ספ"ט. לקו"ת פ' צו יז, א. ובכ"מ.
 (57) ויק"ר פי"ג, ג.
 (58) לקו"ת שם. שער האמונה פ"ס. ועוד. ומעין זה - בלימוד הזהר, "חיבורא דילך", שהלשון הרגיל הוא (לא כבגמרא שרגיל (משא"כ במקומות מתי מספר ממש) - "תא שמע", אלא) "תא חזי", תרגום של ראי' [. . .].
 (59) ראה תנחומא תשא ט. במדב"ר פ"ב, יא. וש"נ. זח"א רסב, א.
 (60) ראה שמור"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.
 (48) שו"ע אדה"ז או"ח הל' השכמת הבוקר ס"א ס"ח. וראה תורת חיים (לאדהאמ"צ) שמות שמט, ב ואילך.
 (49) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח הל' תענית סו"ס תקעא.
 (50) סידור האריז"ל כוונת הבדלה ומו"ש. פרע"ח שער השבת ספכ"ד.
 (51) ירמ' לא, ז.
 (52) ישע"י כו, יט.
 (53) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.

מדור הדבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיתכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די